

Arrest

nr. 237 110 van 18 juni 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat P. ROBERT
Sint-Quentinstraat 3
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 31 mei 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 mei 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 februari 2020 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 27 februari 2020.

Gelet op de beschikking van 7 mei 2020 met toepassing van artikel 3, zesde lid, van het bijzonder machtenbesluit nr. 19 van 5 mei 2020 met betrekking tot de verlenging van de termijnen van de rechtspleging bij de Raad voor vreemdelingenbetwistingen en de schriftelijke behandeling van de zaken.

Gelet op de pleitnota van de verzoekende partij van 20 mei 2020.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek).

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoekster naar aanleiding van onderhavig verzoek om internationale bescherming geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en heeft zij evenmin

nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2. In het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat (i) er geen geloof kan worden gehecht aan haar verklaringen dat zij haar land van herkomst op een clandestiene wijze heeft verlaten uit vrees voor vervolging nu haar verklaringen niet overeenstemmen met de informatie in haar visumdossier, zij hoogst tegenstrijdige verklaringen aflegt omtrent de documenten die zij zou gebruikt hebben gedurende haar reis en het hoogst onwaarschijnlijk overkomt dat zij bij de organisatie van haar vertrek beroep zou hebben gedaan op leden van de onafhankelijkheidsbeweging FLEC, omdat (ii) de problemen die zij met haar schoonmoeder beweert te kennen geen aanleiding geven tot het toekennen van de vluchtelingenstatus nu het louter een conflict van interpersoonlijke aard betreft dat dus niet ressorteert onder het Verdrag van Genève en verzoekster bovendien de mogelijkheden om bescherming te vinden in haar land van herkomst onvoldoende heeft uitgeput, en omdat (iii) bezwaarlijk kan worden gesteld dat verzoekster een vooraanstaand profiel heeft waardoor zij louter omwille van haar vermeende banden met het FLEC vervolging zou dienen te vrezen in haar land van herkomst. Deze beslissing en beoordeling werd bevestigd door de Raad in zijn arrest nr. 211 796 van 30 oktober 2018.

Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekster in het kader van haar huidig volgend verzoek om internationale bescherming volhardt in haar eerder afgelegde verklaringen. Zij voegt hieraan toe dat haar vader ontsnapt is uit de gevangenis en zich bij het FLEC heeft aangesloten.

Ter ondersteuning van haar volgend verzoek legt verzoekster drie brieven neer die haar relaas dienen te ondersteunen. In de twee brieven vanwege leden van het FLEC wordt gesteld dat verzoekster niemand meer heeft in Angola die voor haar kan zorgen, dat haar vader ontsnapt is uit de gevangenis en zich aansloot bij het FLEC, dat haar vader de dochter van generaal Katembo verkrachtte en haar oom een medeoprichter van het FLEC is. In de brief vanwege haar oom wordt gesteld dat zij gezocht wordt door de Angolese politie omdat zij haar er van verdenken lid te zijn van het FLEC en dat het loutere feit dat zij familieleden heeft die betrokken zijn bij FLEC een risico voor haar inhoudt. Daarnaast legt verzoekster eveneens een brief van haar advocaat neer en de enveloppes waarin zij al deze brieven heeft ontvangen.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De

kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot de conclusie komt dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt die haar kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij geen valabele argumenten bijbrengt ter ontkrachting of weerlegging van de gedane bevindingen van de commissaris-generaal nu zij in wezen niet verder komt dan het herhalen van en volharden in eerder afgelegde verklaringen en het uiten van loutere veronderstellingen en blote beweringen, zonder evenwel concrete elementen aan te brengen die haar beweringen ter zake ondersteunen.

Naast de drie brieven die zij reeds bij de Dienst Vreemdelingenzaken heeft neergelegd en die reeds in de bestreden beslissing besproken werden, voegt zij bij haar verzoekschrift nog vier attesten bij waaruit de erkenning van haar andere familieleden zou moeten blijken. De Raad wijst er op dat uit deze neergelegde attesten weliswaar blijkt dat de erop voorkomende personen als vluchteling erkend zijn, doch niet dat er tussen verzoekster en deze personen een band van verwantschap is. Daar kan nog aan worden toegevoegd dat in het kader van haar eerste verzoek vastgesteld werd dat de naam die verzoekster bij de Belgische asielinstanties opgaf, niet strookt met de naam op het paspoort dat zij gebruikte om naar Europa te komen en dat verzoekster er op het CGVS niet in slaagde duidelijk te stellen van waar zij haar naam zou hebben. Bovendien kan uit de neergelegde stukken niet worden opgemaakt om welke redenen de betrokken personen erkend werden als vluchteling en of hun asielmotieven gelijklopen met deze van verzoekster. Gelet op het voorgaande, maakt verzoekster niet aannemelijk dat zij zelf bedreigd zou worden omwille van haar vermeende betrokkenheid met leden van het FLEC.

5. Bijgevolg lijkt verzoekster geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Met toepassing van artikel 39/73, § 4 van de Vreemdelingenwet, heeft de verzoekende partij voor de inwerkingtreding van het bijzondere machtenbesluit nr.19 van 5 mei 2020 gevraagd om gehoord te worden. Met toepassing van artikel 3 van voormeld bijzondere machtenbesluit heeft de verzoekende partij een pleitnota overgemaakt. In dit kader dient benadrukt dat de pleitnota niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie en er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten.

3.1. Middels de pleitnota van 20 mei 2020 stelt verzoekende partij volgende nieuwe elementen bij te brengen:

- (1) een recenter attest van de heer K. en kopie identiteitskaarten
- (2) mailwisseling met dr. G.S.
- (3) een attest van de heer J.F.L.
- (4) het artikel "Angola hat keinen legalen Status in Cabinda" van januari 2020

Verzoekende partij benadrukt dat zij de nicht is van pastoor K.A.A.d.S. en dat hij een bijzonder gekend persoon is met leidende functies binnen de Cabindese onafhankelijkheidsbeweging. Zij laat gelden dat K.A.A.d.S. zelfs een belangrijke informatiebron is van het CGVS wat betreft de onafhankelijkheidsbeweging in Cabinda. Zo merkt zij op dat in de COI Focus van 1 juli 2013 met betrekking tot de actuele situatie van de Cabindese onafhankelijkheidsbeweging zelfs verwezen wordt naar K.A.A.d.S., als vicevoorzitter van het FLEC Nzita Tiago, en hij verder in het verslag geciteerd wordt.

Verzoekende partij citeert uit de eerder neergelegde brief van 5 december 2018 waarin voormelde oom schreef over haar situatie:

"(...) je suis l'oncle paternel de l'intéressée.

De fait, appartenir à notre famille est un risque d'être tué, ce qui fait que la quasi-totalité de nos proches se trouve à l'extérieur du Cabinda et de l'Angola."

Verzoekende partij voert aan dat aan de verklaringen van de heer K. hetzelfde krediet zou moeten gegeven worden als het krediet dat hem ter gelegenheid van het opstellen van hogervermelde COI Focus gegeven werd.

Zij stelt bij de pleitnota een recenter attest te hebben neergelegd van de heer K. waarin hij het verhaal van zijn familie en van de vervolgingen waarvan ze het slachtoffer werd, uitlegt en kopieën voegde van de identiteitskaarten van de verschillende familieleden die hij in zijn attest citeert (stuk 1).

Verzoekende partij geeft verder te kennen dat er ook gepoogd werd een DNA test te organiseren om de familieband tussen haar en haar oom te bewijzen, maar dr. G.S. liet weten dat de resultaten niet betrouwbaar zouden zijn zodat de DNA test niet doorging (stuk 2).

Verzoekende partij stelt verder dat, naast hun verklaringen, het feit dat zij en de heer K. op hetzelfde adres wonen een bijkomende aanwijzing is voor het feit dat ze werkelijk oom en nicht zijn.

Verzoekende partij legt tevens een attest neer van de heer L.J.F., voorzitter van de associatie Calabube en eveneens een belangrijk figuur binnen de Cabindese onafhankelijkheidsbeweging (stuk 3), ter staving van het gevaar in haar hoofdte in geval van terugkeer naar Angola.

Tot slot verwijst verzoekende partij naar en citeert zij uit het artikel *"Angola hat keinen legalen Status in Cabinda"* waaruit moet blijken dat de Angolese autoriteiten druk zetten op familieleden van Cabindese activisten of politici (stuk 4).

3.2. De Raad benadrukt dat reeds in het kader van het eerste verzoek van verzoekende partij geoordeeld werd dat verzoekende partij haar verwantschap met haar oom die actief zou zijn geweest bij het FLEC niet heeft aangetoond. Zo werd vastgesteld dat de naam die verzoekende partij bij de Belgische asielinstanties opgaf, niet strookt met de naam op het paspoort dat zij gebruikte om naar Europa te komen en dat verzoekende partij er op het CGVS niet in slaagde duidelijk te stellen van waar zij haar naam zou hebben. In de beslissing werd dit laatste, en zoals bevestigd door de Raad in het gezag met bekleedde gewijsde arrest nr. 211 796 van 30 oktober 2018, als volgt toegelicht:

"U slaagt er niet in duidelijk te stellen vanwaar u de naam K. (...) vandaan zou hebben. U verklaart dat het de naam is van uw grootvader aan moederszijde, om onmiddellijk daarna te stellen dat deze grootvader J. M. (...) heet en niet de naam K. (...) draagt (gehoorverslag CGVS p.3). Het is daarbij eveneens verwonderlijk dat uw oom aan moederszijde wel de naam K. (...) zou dragen terwijl uw moeder die naam niet zou gebruiken (gehoorverslag CGVS p.3-4). U slaagt er dus allerm minst de herkomst van de naam K. (...) duidelijk te stellen, laat staan te overtuigen dat u eveneens deze naam zou dragen."

Daar verzoekende partij niet wist te overtuigen dat zij eveneens de naam K. draagt, kan niet worden aangenomen dat de eerder bijgebrachte brief van 5 december 2018 evenals de 'recentere' brief gevoegd als stuk 1 bij de pleitnota, opgesteld door K., daadwerkelijk op verzoekende partij betrekking hebben en dat K. de oom van verzoekende partij is noch dat er tussen verzoekende partij en de personen vermeld in deze brief een band van verwantschap is. Bovendien kan deze 'recentere' brief, zonder datum en niet ondertekend, door eender wie zijn opgesteld die eender wat verklaart. Het is overigens frappant te moeten vaststellen dat K. in zijn brief van 5 december 2018 verklaart de *"l'oncle paternelle"* te zijn van verzoekende partij, terwijl uit de verklaringen van verzoekende partij zelf (gehoorverslag CGVS p.3-4) alsmede uit het e-mailverkeer met dr. G.S., blijkt dat hij haar oom langs moederszijde is. Het betoog in de pleitnota dat K. een belangrijke informatiebron is van het CGVS, doet aan voorgaande geen afbreuk.

Het bijgebrachte mailverkeer, waarin dr. G.S. aangeeft dat een DNA-test geen betrouwbaar resultaat zou opleveren daar het gaat om een oom aan moederszijde (stuk 2), toont hoe dan ook nog steeds geen verwantschap aan.

Omwille van de relatieve bewijswaarde van de voorgelegde brieven van K., volstaan deze documenten op zich niet om de relevante elementen van het vluchtrelaas van verzoekende partij geloofwaardig te bevinden en maakt verzoekende partij niet zonder meer aannemelijk dat haar familie niet meer in Angola leeft *“wegens de bedreigingen die erop gericht zijn door de betrokkenheid van leden van de FLECbevrijdingsbeweging”*. Er moet bijgevolg ook nagegaan worden of de verklaringen van verzoekende partij voldoende consistent, precies, volledig en aannemelijk zijn opdat de relevante elementen van haar verzoek, in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht. *In casu* werd echter in het kader van haar eerste verzoek onder meer vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan haar verklaringen dat zij haar land van herkomst op een clandestiene wijze heeft verlaten uit vrees voor vervolging nu haar verklaringen niet overeenstemmen met de informatie in haar visumdossier, zij hoogst tegenstrijdige verklaringen aflegt omtrent de documenten die zij zou gebruikt hebben gedurende haar reis, het hoogst onwaarschijnlijk overkomt dat zij bij de organisatie van haar vertrek beroep zou hebben gedaan op leden van de onafhankelijkheidsbeweging FLEC, en er bezwaarlijk kan worden gesteld dat verzoekster een vooraanstaand profiel heeft waardoor zij louter omwille van haar vermeende banden met het FLEC vervolging zou dienen te vrezen in haar land van herkomst.

Het attest d.d. 15 mei 2020 van de heer L.J.F., voorzitter van de associatie Calabube (stuk 3), getuigt louter dat verzoekende partij een medewerkster is binnen hun vereniging sinds haar aankomst in Europa en vermag derhalve, naast het gesolliciteerd karakter ervan, niet aan te tonen dat zij zelf bedreigd zou worden omwille van haar betrokkenheid met leden van het FLEC. De Raad verwijst wat dit betreft nog naar de door het CGVS genomen beslissing ten tijde van haar eerste verzoek waar op het volgende gewezen werd: *“U haalt eveneens aan vervolging te vrezen omdat u banden met de onafhankelijkheidsbeweging FLEC zouden worden verweten, ook dit geeft geen aanleiding tot een erkenning als vluchteling. In deze dient te worden gewezen op de objectieve informatie beschikbaar bij het Commissariaat-generaal en toegevoegd aan het administratief dossier (COI Focus – Angola: actuele situatie van de Cabindese onafhankelijkheidsbewegingen – 01.07.2013) waaruit blijkt dat enkel degene die openlijk voor hun FLEC lidmaatschap of sympathie uitkomen problemen kunnen krijgen met de overheid. Niet om het even wie zou hier het slachtoffer van worden. U verklaart weliswaar een oom te hebben met een vooraanstaande functie binnen het FLEC maar verder komt op geen enkele manier uw band met de beweging naar voren. Uw oom vroeg reeds in 2001 asiel aan in België, uit uw verklaringen blijkt dat u geen enkel contact met hem onderhield (gehoorverslag CGVS p.18 en p.20). Evenmin ontwikkelde uw vader enige politieke activiteiten (gehoorverslag CGVS p.19). U heeft tot slot nooit enige problemen gekend met de Angolese autoriteiten hieromtrent. Zodoende kan bezwaarlijk worden gesteld dat u een vooraanstaand profiel heeft waardoor u louter omwille van uw vermeende banden met het FLEC vervolging zou dienen te vrezen in uw land van herkomst.”*

Waar verzoekende partij verwijst naar en citeert uit het artikel *“Angola hat keinen legalen Status in Cabinda”* waaruit moet blijken dat de Angolese autoriteiten druk zetten op familieleden van Cabindese activisten of politici (stuk 4), merkt de Raad op dat de loutere verwijzing naar en neerlegging van een dergelijk stuk van algemene aard *an sich* geen afdoende indicatie vormt van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade in hoofde van verzoekende partij. Dit dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partij blijft hier, gelet op haar ongeloofwaardige verklaringen, in gebreke.

Wat betreft het feit dat verzoekende partij bij K. verblijft, zoals blijkt uit de neergelegde gezinssamenstelling neergelegd in het kader van haar vorig verzoek, herneemt de Raad dat verzoekende partij niet heeft weten te overtuigen dat zij eveneens de naam K. draagt. Bovendien vormt dit geen enkele aanwijzing dat zij haar land zou verlaten hebben uit vrees voor vervolging.

4. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juni tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS